Ч. 175. Пятниця 19 (6) серпня 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім недїль і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:

на цїлий рік	К 4·80
на пів року	„ 2·40
на чверть року	„ 1·20
місячно . . .	„ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цїлий рік	К 10·80
на пів року	„ 5·40
на чверть року	„ 2·70
місячно . . .	„ —·90

Поодиноке число 6 с.

В день 18 серпня.

Цїла наша держава сьвяткує торжественно нинїшний день і нема хоч би й найменшого сїльця, де би нинїшного дня не правило ся богослуженє і де би нарід не молив ся за сїдоглавого Монарха, котрий вже тілько лїт з рідкою в сьвітї мудростию і нечаливостию править державою. З любовю і щирою преданностию передають собі всї нинї з уст до уст імя того, котрий єсть взірцем не лиш монарха але й чоловіка, котрий стоячи на найвисшім становищи межи людьми став ся сьвіточем для народів сполучених під єго правлїнем.

Сїмдесять чотири лїт в житю чоловіка, то вже великий шмат часу і тягар, котрий вже значно гне чоловіка до землї, ослабляє волю, відбирає охоту і робить байдужним на все, що дїє ся довкола. Ті лїта, той глубокий вік не змогли однакож ослабити нї сили волї нї охоти нашого Монарха, котрий все ще майже з молодечою ревностию займає ся справами держави. Присьвятивши цїле своє житє на услуги держави не забуває анї на хвилю о тім і не подає ся навіть тягарови глубокої старости і під тим взглядом єсть для всїх взірцем совістного і ревного сповнюваня принятих на себе обовязків.

Мало таких монархів, котрими їх піддані могли так гордити ся і котрих би імя так сьвітло було записане в історії як нашого. Єго визначають не лиш чесноти володїтеля, але й чесноти загально людскі в так великій мірі, що хиба не треба тут того доказувати. Досить лиш вказати на наш край, де рік річно тілько буває нещастя. Чия тут рука несе найскоршу і найщедрійшу поміч як не нашого Найясн. Пана? А хибаж мало у нас церков, до котрих здвигненя причинила ся щедра рука нашого Володїтеля. О тім, яку ролю відограла особа Найясн. Пана за цїлий час єго пановання в історії держави і всеї людскости, не хочемо вже й згадувати, бо се завело би по за рами звичайної часописи.

Не дивниця длятого, що день нинїшний з так великим торжеством обходить ся в цїлій монархії. Не забуваймож і ми, що завдячуємо ласцї Найясн. Пана і прилучім ся також до загального торжества та в загальнім одушевленю піднесім грімко: Найяснїйший Пан, Єго Величество Цїсар Франц Иосиф І. най живе! Многая лїта!

Вісти полїтичні.

(Нїмцї на Шлеску демонструють. — Розбишацка культура. — Сербія а Анґлія. — Російско-японьска війна.)

Славяньскі паралельки в семінариях учительских на Шлеску спонукали раду громадску міста Опави, столицї краю, до слїдуючої ухвали: „Рада громадска столичного міста Опави постановляє зі взгляду на кривду, яку правительсто зробило Нїмцям через основане славяньских паралельок при нїмецких семінариях учительских в Опаві і Тї-

Бразилїйска история.

(З нїмецкого).

Було то одного вечера в малім товаристві. Бесїда ішла про американьскі відносини, предмет тим більше цікавий, що один із присутних мужчин був сам в „новім сьвітї“. Старий доктор І... став тогди розповідати.

Я був ще молодим лїкарем — розказував він — нежонатий і свобідний а мене брала велика охота до дїланя на поли науковім. Найбільше кортїло мене слїдити природу та пізнавати народи. От я й рішив ся. Одного красного дня поїхав я з Гамбурґа за море до Америки. Через сїм лїт волочив ся я по Америцї і був майже всюди, над великими ріками, в преріях і пампас та на височезних горах Андах. Я займав ся ростинами і звірятами, звичаї і культура народів інтересували мене, а так само й їх история. Що я мав тогди не одну пригоду, то й не диво; тогди й люди були там инакші, бо то писав ся тогди рік 1849. От розкажу вам таку одну пригоду. Послухайте:

Розмова з приятелями в Ріо де Жанейро піддала менї гадку побути якийсь час в Кашуеірі в провинциї Баґія. Три днї їхав я пароходом вздовж побережа і заїхав. Кашуеіра була тогди містом, що мала шість тисячів жителїв. Місто се лежить недалеко побережа живописно над берегом сплавної ріки Параґваса а з заду окружають єго зеленї горби. Кокосові пальми і банани надають цїлій околици характер теплого краю. Було то в сїчни, коли то на полудневій півкули землї єсть лїто і найбільша спека. Обставини так склали ся, що я попри ботанїчні і зоольоґічні студиї займав ся і практикою лїкарскою, котра ставала чим раз більша. Тамошні жителї і чужинцї взивали мене на поміч. А що я від бідних не брав гроший, то мене всї любили і рвали ся за мною. В кілька місяців опісля вибухла в містї жовта пропасниця, погана пошесть на побережах горячої Америки. Я і сам був занедужав, але легко і перебув щасливо.

Жовта пропасниця то страшна недуга. До 24 годин а часом і борше, вже й по чоловіцї. На сто людий умирало по пятьдесять на день, а часом і більше. Пропасниця зачинає ся тим, що під грудьми тисне. Приходить біль голови і утома, корчі, недужий плює кровю, аж серед тих мук приходить і смерть.

Одного разу сиджу я в своїй хатї вже пізно вечером, аж чую на дворі якийсь тупіт коний. Станули коло моєї хати і зараз по тім увійшов до мене до комнати мулят і подав менї якийсь лист. В тім листї просить мене мій товариш, італїяньский лїкар др. Ф., щоби я за него поїхав зараз на фаценду Донни Ермелїндри Кустодия, бо там хтось занедужав на жовту пропасницю. Він там домашним лїкарем, але що недужий, то просить, щоби єго заступити. Розуміє ся, що я на то пристав, бо той лїкар був мій знакомий. Я взяв з собою тинктуру з опіюм, танїну та й ще инші лїки і вийшов з хати. На дворі чекало на мене трох їздців; я сїв на коня, що єго по мене привели і поїхав. Місцями по дорозї стояли невільники, що присьвічували смолоскипами. Два рази змінили ми конї, що були розставлені на дорозї. Все то зробило на мене вражінє, що мене завізвали до якогось великого богача. Наконець за дві години станули ми на фацендї. Був то довгий, одноповерхий дім, з високим присподом та з просторим підсїнєм доокола. На подвірю горіло богато смолоскипів, а дім в серединї був ясно осьвітлений. У великій сали і на підсїню було богато гостий. Мене то не здивувало, бо я погадав собі, що була забава і перервала ся, бо хтось занедужав.

Якась богато убрана, старша вже панї повитала мене і сказала: Ви, пане, знаєте вже, о що розходить ся, ідїть же борзенько.

На єї знак повів мене мурин довгим коритатем до якоїсь комнати, котру я отворив. Тут лежав на постели якийсь мужчина в середних лїтах і вив ся з болю. Дістав жовтої пропасницї. Я дав єму потрібних лїків і став єго потїшати, бо він стогнав і все казав, що вже умирає. — Я Дом Жустіно з плянтажі кави Санта Кляра — говорив він — ратуйте мене, обсиплю вас золотом.

Я робив, що було можна. Особливо трудно приходилось удержати недужого сидячки в постели, а годї було єго покласти, бо в жолудку єму страшно бовтало — характеристична ознака при жовтій пропасници. А тут ще й лишили мене самого. Нїхто й не показав ся, щоби спитати, чи не треба чого недужому або й менї. Там в сальонах забавляли ся поубирані гостї, а тут умирав чоловік. Мене то не конче дивувало, бо я знав характер тамошних людий. В тих теплих краях люди без серця,

шинї, здержати ся від всїх оказів льояльности, які довели би до стичности з правительственними органами, або які би они устроювали. За то поручає ся посадникови міста, щоби він дня 18 с. м. вислав привітну телєґраму безпосередно до Є. Величества“.

Німцї забирають ся в своїй кольонії в полудневo-західній Африцї до драконьскої полїтики, яка хиба найлїпше характеризує розбишацку культуру в 20 ім столїтю, якої держать ся великі і могучі держави европейскі супротив малих і слабих і некультурних або иншої культури народів в Азиї і Африцї. Німецкі кольоністи насамперед визискували Герерів на всякий можливий спосіб аж остаточно довели їх до ворохобнї. Ворохобня тягне ся вже більше як пів року. Герери зразу нападали на кольоністів і убивали їх та й побили кілька разів німецку залогу. Але остаточно Німцї вислали більше війска і почали ворохобників розбивати. По послїдній битві яка відбула ся в днях 11 і 12 с. м. коло Ватерберґ, піднесло німецке правительство — як доносить „Köln. Ztg.“ — гадку щоби всїх Герерів яко нарід знищити. Всю землю і всю худобу треба їм забрати і дати кольоністам яко відшкодоване. Особливо край коло Ватерберґ має стати первостепенним місцем культури. Та й християньских Герерів не треба щадити, бо Герери вичеркненї з книги християньства. Племінної орґанїзациї у Герерів не треба терпіти, лиш треба їх роздїлити на малі громадки і поставити під надзір начальників племен вишої раси в т. зв. резерватах. З тих резерватів треба їх спроваджувати там, де потреба людий до роботи. Коли би число жінок для теперішного племени було за велике, то треба їх роздавати иншим племенам. Тим Герерам, що призначені були би до кольоністів на роботу, треба давати лиш харч і нічліг, але не давати анї платнї, анї одежі, анї тютюну або якого небудь уживку.

Із Земуня доносять, що міністер Никола Пасич вислав шефа секциї в міністерстві справ заграничних Светозара Сіміча в тайній місиї до Льондону, щоби наклонити тамошне правительство, аби оно увійшло знову в правильні дипльоматичні зносини з Сербією. Сімічеви така сама справа удала ся щасливо перед кількома місяцями у Відни і Берлинї, але в Льондонї розбила ся, бо там єму сказали, що доки убийники короля Александра і королевої Драґи будуть знаходити ся в окруженю короля і на урядових становищах, доти Анґлія не увійде в дипльоматичні зносини з Сербією.

З поля війни нема нинї нїяких важнїйших вістий. В Манджуриї після телєґрами Куропаткіна до царя настала в операциях военних застоя; великі дощі спинили рух війск на обох сторонах. За то під Порт Артуром веде ся завзята борба. Як здає ся, Японцї підходять щораз близше під кріпость, але досї ще не здобули мабуть анї одного з внутрішних фортів. Чи кріпость зможе ще довго держати ся годї знати. Була чутка, що російскі кораблї, котрі по битві дня 10 с. м., вернули були до Порт Артура, виплили знову, і що завелась знову битва, доси однак нема потверджена сеї вісти.

Новинки.

Львів дня 18-го серпня 1904.

— **Роковини уродин Є. В. Цїсаря Франц Йосифа I** сьвятковано у Львові як звичайно з великим торжеством. В навечеріє переходили войскові музики улицями пригриваючи, а нинї рано о годинї 6-ій оповістили місту гарматні вистріли з цитаделї торжество. Рано о годинї 8-ій відбула ся при пречудній погодї на янівских болонях полева Служба Божа для цїлої львівскої залоги. По службі Божій відбув ся перегляд войск і дефіляда перед головно-командуючим Є. Е. ген. Фідлером.— В місті відбули ся у всїх катедрах торжественні богослуженя. В катедрі латиньскій були між иншими на богослуженю Є. Е. п. Намістник гр. Андрей Потоцкий з численним кругом урядників Намісництва, Є. Е. п. Маршалок краєвий гр. Станислав Баденї і представителї всїх инших властий державних і автономічних. В катедрі сьв. Юра відправив богослужене Впреосьв. Митрополит Андрей Шептицкий. На богослуженю явили ся представителї властий державних і автономічних. В полудне складали на руки Є. Е. п. Намістника численні депутациї желаня. О год. 4-ій по полудни відбув ся у п. Намістника обід для 72 осіб. В часї обіду підніс п. Намістник тоаст в честь Є. В. Цїсаря, в часї котрого роздало ся з цитаделї 24 гарматних вистрілів.

— **Для погорільцїв.** Президия ц. к. Намісництва призначила для погорільцїв в Пискоровичах, ярославского повіта, 500 К запомоги.

— **З архиепархії львівскої.** В дім пресвитерияльний в цїли рукоположеня принято слїдуючих кандидатів стану духовного: В. Гургулу, В. Сваричевского, В. Меренькова, В. Яримовича, В. Павулу, Модеста Соболту, П. Курдидика, І. Адама, Ст. Новосада, П. Демкова, Андр. Гаврищака, Ев. Барановского, дальше двох кінчивших богослове в Інсбруцї, а іменно: Дм. Яремка і Йос. Боцяна і одного римлянина Ал. Малицкого.

— **Конкурс.** „Селяньска бурса“ у Львові прийме бідного ученика з рускої ґімназиї з VII або VIII кляси яко настоятеля бурси за цїлковитим безплатним удержанєм. Рефлектуючі зволять віднестись письменно до 25 серпня до п. Івана Строньского, управителя школи в Збоїсках, почта Львів-Підзамче.

— **Пожар від грому.** З Ниська пишуть, що дня 15 с. м. вечером зірвала ся там величезна буря. Серед бурї ударив грім в одну хату в селї Вархали коло Ниська, від чого вибух пожар, що знищив до 30 будинків. Шкода дуже велика, бо погоріло богато збіжа.

— **Цукор дорожіє.** З Праги доносять, що ческі фабрики цукру підвисшили знов цїну цукру о одну корону на метричнім сотнари.

— **Страшна пригода.** В Будапештї лучила ся перед кількома днями така страшна пригода: Дуже хороша, сїмнайцятьлїтна панна, Анна Борош, суджена одного молодого урядника, утратила свого вітця. Молода дївчина, котра обожала покійника, не хотїла відступити від его тїла і в хвили, коли мали его забирати, кинула ся на отверту домовину і цїлувала уста і чоло небіжчика. На дру-

---

не журять ся нічим, лиш коби самі могли уживати.

Тимчасом недуга у Дом Жустіна поступала скоро а моя штука лікарска не могла вдїяти нїчого. Я приїхав около дванайцятої години, а о першій недужий вже помер. Коли я вийшов із комнати, стрітив зараз коло дверий якогось чоловіка, котрий насунув був собі добре капелюх з широкими крисами на очи.

— А що там, пане, чувати? — спитав він.

— Помер. Саме тепер.

— Пустіть мене, нехай подивлю ся — сказав той чоловік і трутивши мене на бік зайшов до комнати лишаючи двері отвором. Здоймив білу хустку, котрою я помершому вкрив був лице, дивив ся через хвильку на трупа, накрив его знову і поволи вийшов до мене. Спокійно і холодно сказав він: — Так єсть. Помер. Дайте знати о тім в сальонї. Там чекають на вас. Поклонившись відтак пустив ся тихцем недалекими сходами і щез.

Менї стало якось дивно, але що то мене обходило? Я зайшов до сальону, де всї гостї сидїли разом, пили каву і курили. Всї видивили ся на мене, а та панї що перед тим повитала мене, приступила чимскорше до мене.

— Що там, пане доктор? — спитала она.

— Дом Жустіно як раз помер — відповів я торжественно.

Мої слова викликали зовсім не то, чого я сподївав ся. Панї аж лице викривило ся а очи аж засьвітили ся із злости та гніву. Кинулась на мене і мало що менї очий не видрапала своїми скорченими пальцями. — Нужденнику — сказала она — ви мене затуманили! Ох, я нещаслива! Бог би вас побив! — Часть гостий і собі стала кричати та відгрожувати ся менї, а друга часть почала успокоювати. Зробив ся страшенний заколот. Не знаю, до чого було би остаточно дійшло, як би не якийсь сьвященик, що прибіг і відобрав від мене ту скажену жінку а менї сказав, щоби я собі зараз ішов звідси. Якийсь слуга взяв мене за руку і вивів з комнати а відтак і з хати. Перед дверми в сїнех стояв якийсь мужчина і шепнув до мене: Тут ваш кінь, пане; втїкайте борзо, як лиш можете. І я пігнав конем, бо той чоловік ще й вдарив міцно коня. Двох їздцїв відводило мене з запаленими смолоскипами.

Я не знав, що зі мною стало ся, так борзо наступило все одно по другім. Аж в дорозї я опамятав ся. Що то все має значити? Що то за якась загадка? Чи ті люди там подурiли, чи що? Роздумуючи, їхав я дальше. Нерви мої поволи успокоїли ся. Менї здавало ся, як би я спас ся від якоїсь великої небезпечности і рад був, коли побачив свою хату. Я був би охотно випитував тих людий, що мене відводили, але то були невільники. Що они знали о якійсь тайнї на фацендї? Я віддав їм мовчки коня і дивив ся за ними, як они летом стріли щезали серед темноти. Була може четверта година рано, коли я зайшов до своєї хати і ляг спати та пробудив ся аж в білий день.

Сонце і сьвітло проганяють страхів, під їх впливом входить сьвіже житє в жили. Так було і зі мною. Нїколи не обходив ся я з недужими щирійше як того дня. Під вечер пустив ся я до каварнї, де звичайно заходив, а де сподївав ся застати приятелїв і знакомих. На дорозї приступає до мене якийсь очевидно знатний Бразилїєць, витаєсь зі мною, дивить ся менї в очи, а відтак і каже: Пане, ви той доктор, що були вчера вечером на фацендї Донни Ермелїндри Кустодиї. Я дуже рад з того, що виджу вас живим і здоровим.

— Дякую вам за співчутє — відповів я більше здивований як цікавий.

А той незнакомий говорить дальше: Як би ви були инакше зробили а не так, як стало ся, то були би сте лежали нинї вже неживі в могилї побіч Дон Жустіна. Вас були би штилетом закололи.

— Пане! — відозвав ся я і переляканий аж відскочив.

А незнакомий говорить спокійно дальше: Таки так. Ви зробили велику прислугу родинї Дом Жустіна. Знайдете відповідну заплату в своїй хатї, коли вернете ся назад. Бувайте здорові!

Він поклонив ся і пішов.

А то чим раз цїкавійша, але й страшнїйша справа, думав я собі і зайшов до каварнї. Там ще було пусто: лиш при однім бічнім столику сидїло двох панів, оба шурини, один німецкий а другий бразилїйский купець. Оба були мужчини сильного характеру і менї дуже прихильні. Бразилїєць ще й знав край та людий і родинні відносини в місті і околици. Він подав менї руку і каже:

— Вчерашної ночи уйшли ви великої небезпечности. Ґратулюю вам сердечно.

— І ви вже то знаєте? — спитав я здивований.

Купець лиш на то усьміхнув ся, а відтак ось що довідав ся я від него: Донна Ермелїндра Кустодия була вдовицею і властителькою великої плянтаґажі кави, але задовжена по самі ухa. Кождої хвилї могла була настати руїна. Треба було щось радити. До того надавала спосіб еї непогана донька Ельвіра; їй удало ся було зловити в свою сїтку богатого, але трохи

гий день ціле еї лице напухло і лїкарі сконстатували закажене крови. По страшнім конаню дївчина вскорі умерла. Суджений нещастної застрілив ся в день по похороні на еї гробі.

— **Загальні конститууючі збори** філії товариства „Просьвіти“ в Олеську відбудуть ся дня 22 серпня с. р. о годині 2-ій з полудня в льокали читальнї „Просьвіти“ в Олеську з таким порядком нарад: 1) Отворене зборів, 2) вибір президиї зборів, 3) вибір видїлу, 4) можливі внесеня.

— **З Борщева** доносять: На дохід будови „Народного Дому в Борщеві, відбудуть ся заходом і при співучасти молодїжи академічної в неділю дня 21 серпня 1904 по полудни в лїску Замковім пп. Фельдшугів в Борщеві (напротив зелїзничого двірця) прогулька і концерт. Початок прогульки на місци точно о 3 год. по полудни. В програму входять ріжнородні повні несподїванок забави товариські, як гра в обручі, японьска почта, колесо щастя, фантова льотерия і проч. Точно о 4 год. вечером відбуде ся „Концерт лїсовий“ при участи добірних сил молодїжи академічної і ґімназияльної і з богатою програмою. — Вступ за запрошенями, котрі можна дістати в „Народній Торговли“ в Борщеві. — На случай непогоди відбуде ся забава товариска і концерт в читальни „Просьвіти“ в Борщеві о 7 год. вечером.

— **Огнї.** В Пискоровичах, ярославского повіта, знищив пожар девятьдесять селяньских загород, дві стодоли і стирти на обшарі двірскім ґр. Замойского і приходскі будинки. Церков і школу уратовано від огня. Погорільцї утратили ціле майно. Шкоди поки що не можна обчислити. Винесе она яких 200.000 корон. Пожар вибух на обшарі двірскім. Причина поки що незвістна. — В Лисьци, богородчаньского повіта, вибух огонь в домі А. Фоґельмена і наробив шкоди на 600 корон. — В Голинци, яворівского повіта, погоріли будинки війта Крета і пасїка, разом вартости 6000 корон. Причиною пожару було імовірно підпалене. — В Задубрівцях, снятиньского повіта, погоріли хати Куриляків вартости 2400 корон. — В Лаврикові, равского повіта, згоріло кілька будинків, вартости яких 6500 корон.

— **Японець.** Недалеко стациї Кременчуг в партиї жовнїрів, нанятих до пільних робіт, був також арештант з вязниці полтавскої, якийсь Руденко. Користаючи з догідної хвилї, утік в напрямі стациї Потоки. В селї Ніжово, сільскі хлопці, побачивши чоловіка в убраню, якого ще нїколи не бачили на свої очи, почали кричати, що явив ся Японець. Майже всї селяни, присутні в селї, зробили сейчас нагінку. Арештант укрив ся в траві. Хлопи довго не могли его віднайти, бо трава була буйна і густа. Тоді привели з села псів; очевидно що з помочию псів зловлено Японця в кілька хвиль. Вринуло питане, що зробити з Японцем? Забити его, чи утопити. По довгих і основних обрадах селяни рішили Руденка утопити. Повели его до ріки Поли і погрузили в воді. Нещасний падав до ніг своїм катам, хрестив ся на доказ, що є християнином, присягав ся, благав всякими способами, щоби увірили, що є таким самым хлопом як і они. Селяни не вірили. На час однак надійшла волостна старшина. Вїйт уратував житє „японцеви“ і замкнув его в тюрмі.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Ішль 18 серпня. Є. В. Цісар вернув тут вечера о 6 год. витаний овацийно товпами людий на улицях украшених величаво з нагоди уродин цїсарских.

Ніцеа 18 серпня. Грецкий король від'їхав на яхті „Амфітріте“ до Триесту.

Наґасакі 18 серпня. Мішки почтові, котрі віз німецкий пароход „кн. Генрих“, а котрі забрав на Червонім мори россійский кружляк, а відтак віддав иншому кораблеви, наспіли тепер до Японії. Їх отворяли тут в присутности консулів німецкого, француского і анґлійского і притім сконстатовано брак многих порученых і звичайних листів.

Чіфу 18 серпня. Бюро Райтера доносить: Японцї дістали ся до Голубиного заливу і пустились з Палінчен (2 милї на північ від Порт Артура) на кріпость. Послїдної ночи бомбардовано Порт Артур із Голубиного заливу.

— **Позір!** Товариство „Сокіл“, котре заводить в краю сторожі пожарні, уряджує в сїм році фантову лютерию на дохід будови власного дому. В тій цїли видав „Сокіл“ льоси в виді переписних листків в 10 родах по цїні 25 сот. льос. Набувати їх можна в „Соколї“ у Львові, по всіх складах „Народної Торговлї“ на провінциї як також в філїях „Сокола“ по більших містах. Кромі того видав „Сокіл“ на ту саму цїль облїґациї (зворотна позичка) по 10 кор. Набувати їх можна у д. Ів. Бачиньского, касиєра „Днїстра“ у Львові, Ринок 10.

Курс львівский.

Дня 17-ого серпня 1904.	платять	жадають
I. Акциї за штуку.	К. с.	К.
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	535 —	545 —
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	—·—	260·—
Зелїз. Львів-Черніг.-Яси	573·—	583·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	350 —	370 —
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	98·80	99 50
Банку гіпот. 5% премиов.	111·25	—·—
Банку гіпот. 4½%	101·50	102 20
4½% листи застав. Банку краєв.	101·50	102 20
4% листи застав. Банку краєв. .	99·20	99 90
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	99 60	—·—
„ „ 4% льос. в 41½ лїт.	99 60	—·—
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	99 30	100·—
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	99 70	100 40
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	102 80	—·—
„ „ „ „ 4½ %	101·50	102 20
Зелїз. льокальн. 4% по 200 кор.	98·80	99·50
Позичка краєв. з 1873 по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	99 30	100·—
„ „ м. Львова 4% по 200К.	97·—	97·70
IV. Льоси.		
Міста Кракова	76·—	82·—
Австр. черв. хреста (Курс віденьский)	53 50	55 50
Угорск. черв. хреста	29·10	30 10
Іт. черв. хрес. 25 фр.	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20К.	67·—	71·—
Базиліка 10 К	21·—	22·—
Joszif 4 К.	8·25	9.50
Сербскі табакові 10фр.	9·50	11.—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·26	11·40
Рубель паперовий	2·52	2·54
100 марок німецких	117·10	117 60
Доляр америк.	4·80	5·—

Поїзди льокальні.

Приходять до Львова.

З **Брухович** 6·42, 7·30, 11·45 рано, 3·00, 4·30 і 5·03 по полудни, 7·54 і 8·59 вечером (до 11/9 вкл.)

З **Янова** 8·20 рано, 1·16, 4·45 по полудни, 9·25 вечером (від 1/5 до 30/9 вкл.) 10·10 вечером (від 15/5 до 31/8 вкл. в неділї і сьвята).

Зі **Щирця** 9·35 вечером (від 1/6 до 11/9 вкл. в неділї і сьвята).

З **Любіня** вел. 11·35 вечером (від 15/5 до 11/9 вкл. що неділї і сьвята).

Відходять зі Львова.

До **Брухович** 5·48 рано, 9·30 і 10·50 перед полуднем, 1·05, 3·35 і 5·05 по полудни, 7·05 і 8·04 вечером (від 8/5 до 11/9 вкл.)

До **Янова** 6·50 рано, 9·15 перед полуднем (від 1/5 до 30/9 вкл.), 1·35 по полудни (від 15/5 до 31/8 в неділї і сьвята, 3·18 по полудни (від 1/5 до 30/9 вкл.) і 5·48 по полудни.

До **Щирця** 1·45 по полудни (від 1/6 до 11/9 вкл. в неділї і сьвята).

До **Любіня** вел. 2·15 по полудни (від 15/5 до 11/9 вкл. в неділї і сьвята).

придурковатого властителя плянтажі, Дом Жустіна і вчера по полудни мало відбути ся на фацендї вінчане панни Кустодиї. Все було готове. Прибули сьвященик і гостї. Аж ось нараз занедужав на жовту пропасницю пан молодий, що також вже там був. Не знали, що робити; але вкінца згодили ся на то, щоби вінчане відбуло ся при постели недужого, скоро домашний лїкар скаже, що недужий єсть при здоровій памяти. Коли-б вінчане було відбуло ся, а молодий тогди помер, то молодій жінцї був би припав весь маєток Дом Жустіна. Своячки помершого не мали би були права виступити против такого вінчаня. Домашним лїкарем був др. Ф.., Італїянець. Донна Кустодия вислала отже чим скорше свого вірника до міста по лїкаря і казала его о всім повідомити. Але своякам Дом Жустіна було ще пильнїйше. Они підкупили слуг Донни Кустодиї і довідали ся о всім. Кількох з них, що були в гостях, завели інтриґу. На кілька мінут перед тим, заким у д-ра Ф.... явив ся вірник Донни Кустодиї, був вже у него посланник другої партиї і загрозив ему смертию на случай, коли-б він явив ся на фацендї. Доктор змїркував своє небезпечне положене і в страху не знав иншої ради, як лиш удати слабого і просити мене, щоби я его заступив. Як то стало ся, що не довідав ся нічого о тій важній обставинї в цїлій справі, іменно о плянї супружества і о вінчаню при постели недужого — що могло стати ся, бо недужий був довго при зовсім здоровій памяти і міг розпоряджати собою — як то, кажу стало ся, що я о тім не довідав ся, не знаю. Здаєсь, гадали, що я вже о всім знаю, або може длятого, що їм було пильно, забули мене о тім повідомити. Так з'явив ся я на фацендї Донни Ермелїндри Кустодиї не причуваючи нїчого, щоби відограти небезпечну ролю в заступстві домашного лїкаря. Не богато бракувало а було би й по менї.

— Але-ж Боже мій — відозвав ся я на то таки вже направду перепуджений, — що се ви розказуєте? Звідки ви то все знаєте?

— Від мого брата Родріґа, котрий то підслухав — відповів купець. — Він єсть секретарем у одного із свояків Дом Жустіна. Впрочім як би не була прийшла жовта пропасниця, то помершого були би заштилетували ще перед вінчанєм.

— Як то, таки власні его своячки? — спитав я.

— Власні своячки — потакнув оповідач.

Менї то все з дива не сходило. Які то пристрастя можуть розбудити гроші і захланність! — сказав я на то. — Видко, що треба стеречи ся мести Донни Кустодиї, котрої пляни я попсував своїм поступованєм.

— Ба, коби она була тут остала ся — відозвав ся на то Бразилїєць потакуючи. Нинї по полудни віддала она свою плянтажу вірителям, а завтра рано вибирає ся пароходом до Ріо де Жанейро, де буде мешкати у своїх своячок.

Мимо того успокоєня менї вже відхотїло ся проживати дальше в Кушеірі. Богатший о один поважний досьвід вибрав ся я незадовго опісля із сего міста до Буенос Айрес.

За редакцию відповідає: Адам Кржоновский.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).